Dosarul nr.1r-709/25
nr. 1-25013004-02-1r-24062025

D E C I Z I E

24 decembrie 2025 mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Centru,
în componența:
Președintele completului, judecător Spoială Alexandru
judecători Chiroșca Igor
Proca Mihail

examinând, în procedură scrisă, în lipsa părților, în ordine de recurs, recursul avocatului, în interesele inculpatului, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-46/25 din 19 mai 2025, privind condamnarea lui

Gonța Ion *****, născut la *****, IDNP *****, originar și domiciliat în *****, cetăţean al Republicii Moldova, neangajat în câmpul muncii, nesupus militar, celibatar, studii medii incomplete, persoane la întreținere nu are, nu are grad de dezabilitate, anterior judecat, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.27, 145 alin.(2) lit.j) din Codul penal

Termenul de examinare a cauzei în prima instanță: 10 ianuarie 2025 – 19 mai 2025, în instanța de recurs: 24 iunie 2025 – 24 decembrie 2025.

Procedura de înștiințare fiind îndeplinită.

Asupra recursului, în baza materialelor din dosar și a argumentelor prezentate, Colegiul penal -

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-46/25 din 19 mai 2025 a fost hotărât: 1) Gonța Ion ***** se recunoaște vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art.27, 145 alin.(2) lit. j) Codul penal al Republicii Moldova şi se condamnă în baza acestei Legi, cu aplicarea prevederilor art.81 alin.(3), 80^1 alin.(1) și 70 alin.(3^1) Codul penal, la pedeapsa 7 (șapte) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. 2) Termenul executării pedepsei stabilite lui Gonța Ion *****, se calculează din data pronunțării prezentei sentințe 19 mai 2025, cu includerea a termenului de aflare a lui Gonța Ion ***** în stare de reținere și arest preventiv, din 23 decembrie 2025 până în prezent. 3) Măsura preventivă – arestul preventiv, în privința lui Gonța Ion *****, se menține până la intrarea în vigoare a sentinței. 4) Măsura preventivă urmează a fi executată imediat de către instituțiile competente, începând cu data

pronunțării sentinţei – 19 mai 2025. 5) Se încasează de la Gonța Ion *****, născut la *****, cod personal *****, originar și domiciliat în *****, în beneficiul statului suma de 2406,00 (două mii patru sute șase, 00) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare. 6) Corpurile delicte: geacă cu glugă de culoare gri, un hanorac cu glugă de culoare neagră, o pereche de ghete cafenii recunoscute prin ordonanța din 23.12.2024, care se află spre păstrare în pachetul nr. 2, în camera de păstrare a IP Hîncești - de restituit părții vătămate; toporul format din coadă de lemn cu dimensiunea de 62x5x3 cm înfășurată cu bandă adezivă de culoare neagră și partea de metal muchie 48x28mm, cap 60x35mm, limba toporului 90mm, tăiș 105mm, un topor recunoscut prin ordonanța organului de urmărire penală din 15.12.2024, care se păstrează la IP Hîncești, în pachetul cu nr. 1 după definitivarea sentinței – de nimicit. 7) Acțiune civilă nu a fost înaintată

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat Gonța Ion *****, la 14 decembrie 2024, aproximativ ora 08.30, aflându-se în curtea domiciliului său amplasat în *****, acționând în mod intenționat, conştientizând caracterul ilegal al acţiunilor sale şi al consecinţelor care pot surveni, având scopul lipsirii de viaţă cu deosebită cruzime, manifestată prin aplicarea violenţei fizice, a iniţiat un conflict cu Marcu Alexandru, în cadrul căruia a aşteptat ca ultimul să plece şi în momentul cînd era cu spatele, Gonţa Ion i-a aplica ultimului o lovitură cu coada toporului după cap, apoi a continuat cu aplicarea multiplelor lovituri cu coada toporului pe toată suprafaţa corpului şi cu tăişul acestuia pe suprafaţa mâinii stângi şi a capului, însă prezentele acţiuni de lipsire de viaţă, nu şi-au produs efectul din cauza că a intervenit Marcu Claudia şi Gonţa *****. Conform raportului de expertiză judiciară nr. 202422D0250 din 30 decembrie 2024, părţii vătămate Marcu Alexandru i-au fost cauzate vătămări corporale care se califică ca vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății. Organul de urmărire penală a calificat acţiunile lui Gonța Ion ***** în baza art.27, 145 alin.(2) lit.j) Codul penal al Republicii Moldova și anume: tentativă de omor al unei persoane săvârșită prin deosebită cruzime.

3. În ședința de judecată a primei instanțe, inculpatul Gonța Ion *****, a înaintat cerere privind examinarea cauzei penale în baza prevederilor art.364[1] Codul de procedură penală, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe motiv că, înțelege în ce este învinuit și recunoaște integral vinovăția în cele încriminate, cererea nominalizată fiind susținută integral de către avocat. *Instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art.364[1] Codul de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.*

4. Nefiind de-acord cu sentința respectivă, avocatul în interesele inculpatului a depus cerere de recurs prin care solicită casarea integrală a sentinței Judecătoriei Hînceşti, sediul Central, din 19 mai 2025, în cauza penală de învinuire a lui Gonţa Ion de comiterea infracțiunii prevăzute de art.27, 145 alin.(2) lit. j) Codul penal, rejudecarea cauzei şi adoptarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui Gonţa Ion să fie recalificate din infracțiunea prevăzută de art.27, 145 alin. (2) lit. j) Codul penal în infracțiunea prevăzută de art.152 alin.(1) Codul penal sau, după caz la art.152 alin.(2) Codul penal, aplicarea unei pedepse cât mai blânde în limitele art.152 Codul penal.

5. În motivarea recursului a invocat, precum că sentința integrală a fost adusă la

cunoștința apărătorului în data de 19 mai 2025. Din acest motiv, consideră că prezentul recurs este depus în termenul legal prevăzut de art. 439 din Codul de procedură penală, termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii. Apărarea consideră că sentința Judecătoriei Hîncești din 19 mai 2025 este nelegală şi netemeinică din cauza încadrării juridice eronate a faptei, interpretării greșite a probelor, încălcării dreptului la un proces echitabil şi aplicării disproporționate a pedepsei, iar acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art.145 alin.(2) lit. j) Codul penal şi că acestea urmau să fie recalificate la art.152 Codul penal temei prevăzut la art.444 alin. (1) lit. 7), 12) şi 15) Codul de procedură penală având ca bază raționamentele ce urmează. **Încadrarea juridică eronată a faptei - lipsa intenției letale şi a calificativului „deosebită cruzime".** Instanța de fond a calificat acțiunile lui Gonţa Ion ***** ca tentativă de omor săvârșită cu deosebită cruzime, conform art. 27, 145 alin.(2) lit. j) Codul penal. Această încadrare este eronată, deoarece probele administrate nu demonstrează intenția directă sau indirectă de a lipsi de viață victima, element esențial al infracțiunii de omor, şi nici caracterul „deosebit de crud" al acţiunilor. Conform art. 21 Codul penal, tentativa de omor presupune intenția de a produce moartea victimei. Gonţa Ion a recunoscut vina pentru comiterea unei infracțiunii de vătămare intenționată, conform art. 152 Codul penal, declarând constant în fața instanței (ședința din 30 aprilie 2025, f.d. 161, voi. I) şi în faza urmăririi penale (f.d. 171, voi. I) că nu a urmărit uciderea lui Marcu Alexandru, ci provocarea de durere ca reacție la presupuse agresiuni anterioare şi insulte. Afirmaţia sa că „nu a lovit cu tăişul toporului, pentru că nu dorea să-l omoare" (sentința, p. 22) este coroborată de utilizarea predominantă a cozii toporului, o parte contondentă mai puțin letală. Această alegere deliberată contrazice intenția letală, aşa cum este cerută de doctrina penală (I. Dolea, Drept penal Partea specială, 2018, p. 112) şi de Hotărârea explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24.12.2012. Calificativul „deosebită cruzime" implică o violenta excesivă, sadică, menită să provoace suferințe inutile (*V. Stati, Infracțiuni contra persoanei, 2016, p. 89).* Raportul de expertiză (f.d. 25-27, voi. I) califică vătămările ca fiind de gravitate medie, fără leziuni care să indice o brutalitate extremă. Sentință menționează lovituri „pe cap şi corp" şi „sărituri pe cap" (p. 28), dar aceste afirmații nu sunt susținute de raportul medico-legal, care nu documentează leziuni compatibile cu astfel de acțiuni. Durata agresiunii (aproximativ 20 de minute, conform declarațiilor victimei) nu îndeplinește pragul „deosebitei cruzimi" stabilit de practica judiciară. Natura vătămărilor (fracturi, plăgi, echimoze) şi intenția declarată a inculpatului de a provoca durere, nu moarte, se încadrează în elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare intenționată medie (art. 152 alin. (1)) sau, în subsidiar, gravă (art. 152 alin. (2)), dacă instanță ar considera gravitatea leziunilor. Art. 152 sancționează vătămarea intenționată care generează dereglarea sănătății, fără a necesita intenția letală, fiind mai adecvat circumstanțelor speței. **Interpretarea eronată a probelor şi lipsa coroborării acestora.** Instanța de fond a ignorat contradicțiile dintre probe şi a interpretat selectiv declarațiile inculpatului, încălcând art.101 Codul de procedură penală, care impune aprecierea probelor din perspectiva pertinenței, concludenții şi coroborării. Sentință afirmă că inculpatul „a sărit pe capul victimei" (p. 28), dar această acțiune nu

este menționată în raportul de expertiză sau în declarațiile victimei (f.d. 74-76, voi. I; f.d. 7- 9, voi. II). Raportul medico-legal (f.d. 25-27, voi. I) infirmă diagnostice precum fractura osului frontal sau a vertebrei cervicale, sugerând o exagerare a gravității leziunilor. Declarațiile martorei Marcu Claudia (f.d. 82-83, voi. I) nu confirmă „sărîturile" şi descriu lovituri aplicate „peste picioare, mâini şi spate", fără referiri la zone vitale în mod predominant. Instanța a reținut afirmația inculpatului că „nu ştie când s-ar fi oprit dacă nu intervenea tatăl său" (p. 28) ca dovadă a intenţiei letale, ignorând contextul emoțional al declaraţiei şi afirmațiile sale repetate că nu a dorit să ucidă, ci să comită o infracţiune conform art.152 Codul penal. Această abordare încalcă principiul interpretării îndoielilor în favoarea inculpatului, consacrat de art. 8 Codul de procedură penală şi art. 6 § 2 CEDO *(hotărârea Barbera, Messegue şi Jabardo v. Spania, 1988, § 77)*. Singura afirmație care sugerează o intenție letală este, întrebarea inculpatului către tatăl său, „să-i tai şi capul?" (f.d. 7-9, voi. II), dar aceasta este contrazisă de faptul că a încetat agresiunea la cererea tatălui şi nu a folosit tăişul toporului în mod predominant. Declarațiile victimei (f.d. 74-76, voi. I) reflectă o percepții subiectivă a intenției, insuficientă pentru a fundamenta tentativa de omor. **Încălcarea dreptului la un proces echitabil (art. 6 CEDO).** Sentința încalcă principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 § 1 CEDO, în special dreptul la apărare şi principiul contradictorialității. Sentință respinge cererea apărării de recalificare în art.152 Codul penal, ignorând faptul că inculpatul şi-a recunoscut vina pentru o infracțiune de vătămare intenționată şi a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată conform art. 364[1] Codul de Procedură Penală (sentința, p. 13). Instanța nu a analizat în detaliu argumentele privind lipsa intenției letale şi natura vătămărilor, încălcând obligația de a răspunde argumentelor esențiale, conform art. 6 § 1 CEDO *(hotărârea Moreira Ferreira v. Portugalia (nr. 2), 2017, § 84)*. Prin interpretarea selectivă a declarațiilor inculpatului şi ignorarea recunoaşterii sale limitate Ia comiterea unei infracțiunii conform art.152 Codul Penal, instanța a încălcat art. 6 § 2 CEDO, care impune interpretarea îndoielilor în favoarea acuzatului (hotărârea Telfner v. Austria, 2001, § 15). **Aplicarea disproporționată a pedepsei**. Pedeapsa de 7 ani şi 6 luni închisoare este disproporționată față de circumstanțele faptei şi personalitatea inculpatului, încălcând principiul proporționalității consacrat de art. 61 Codul penal şi art. 3 CEDO *(hotărârea Vinter şi alţii v. Regatul Unit, 2013, § 102)*. Instanța a constatat lipsa circumstanțelor atenuante (p. 33), deşi inculpatul şi-a recunoscut vina pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.152 Codul penal, a cooperat cu autoritățile, a exprimat regrete (sentința, p. 22) şi a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată conform art.364[1] Codul de procedură penală, demonstrând o atitudine colaborativă. Aceste elemente, conform art.76 lit. e) şi g) Codul penal, justificau reducerea pedepsei sub minimul legal. Deşi instanța a aplicat reducerea maximului pedepsei pentru tineri sub 21 de ani, nu a motivat de ce nu a considerat vârsta inculpatului drept circumstanță excepțională conform art.79 alin.(1) Codul penal, care ar fi permis o pedeapsă mai blândă. În subsidiar, dacă instanța de apel nu consideră oportună recalificarea în art.152 Codul penal, solicităm reducerea pedepsei în baza art.79 alin.(1) Codul penal, având în vedere vârsta inculpatului, recunoaşterea faptei, colaborarea sa prin solicitarea procedurii simplificate conform art.364[1] Codul de procedură penală şi lipsa circumstanțelor

agravante. Alternativ, partea recurentă solicită rejudecarea cauzei pentru a permite audierea părții vătămate şi cercetarea probelor în procedură ordinară, asigurând contradictorialitatea procesului. În concluzie, recurentul consideră că, sentința Judecătoriei Hâncești din 19 mai 2025 este nelegală şi netemeinică din cauza încadrării juridice eronate, interpretării greșite a probelor, încălcării dreptului la un proces echitabil şi aplicării disproporționate a pedepsei din motivul că inculpatul şi-a recunoscut vina pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.152 Codul penal şi a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată conform art.364[1] Cod de procedură penală, însă instanța a ignorat această recunoaștere limitată, calificând fapta ca tentativă de omor cu deosebită cruzime. A acest mod, instanță a încălcat art. 6 § 1, § 2 şi § 3 lit. d) CEDO, precum şi dispozițiile Codului de procedură penală, afectând dreptul la apărare şi prezumția de nevinovăție.

6. Potrivit prevederilor art.447 alin.(1) - (2) Codul de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.* Participanții au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată. Astfel, examinarea cauzei a avut loc în procedura scrisă, fără prezența părților la proces

7. Examinând sentința contestată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal consideră necesar de a respinge ca fiind nefondat recursul avocatului în interesele inculpatului declarat împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-46/25 din 19 mai 2025 cu menținerea sentinței primei instanțe din următoarele considerente.

8. Conform art.437 alin.(1) pct. 1) Codul de procedură penală, *pot fi atacate cu recurs: 14) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*.

9. Conform art.448 Codul de procedură penală, *judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs*. În particular, având-se în vedere recursul, rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

10. Cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, în corespundere cu cerințele art.101 Codul de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, Colegiul penal constată că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și acțiunile inculpatului just au fost calificate.

11. Colegiul penal constată că, în instanța de fond, inculpatul Gonța Ion, până la începerea cercetării judecătorești, a înaintat instanței cerere prin care și-a recunoscut faptele descrise în rechizitoriu, declarând că nu solicită administrarea a noi probe,

solicitând conform art.364[1] Codul de procedură penală, judecarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

12. În acest context prezintă relevanță interpretarea reținută la aplicarea prevederilor art.364[1] Codul procedură penală, în situația aplicării de către prima instanță a acestor dispoziții, instanța de recurs este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art.364[1] alin.(1) și (4) Codul procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu. Reieșind din cele expuse supra, instanța de recurs remarcând faptul că înscrisul inculpatului Gonța Ion (f.d.128) prin care solicită judecarea cauzei penale conform indicilor calificativi ai infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 Codul penal, doar pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, recunoaște pe deplin săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și nu dorește administrarea de alte probe, instanța a admis prin încheierea protocolară cererea inculpatului de judecare a cauzei în ordinea prevăzută de art.364[1] din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrare în cadrul urmăririi penale şi a procedat la audierea acestuia potrivit regulilor de audiere a martorului.

13. Instanța de recurs menționează că potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 9 din 9 martie 2017, § 43, privind excepția de neconstituționalitate a articolului 364/1 din Codul de procedură penală (judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală), se susține că examinarea cauzei penale în procedură simplificată reprezintă un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

14. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale. Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință *(a se vedea Scoppola v. Italia (nr.2) [MC], hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135).*

15. Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în rechizitoriu și acceptată de către inculpat în prima instanță. Inculpatul a realizat această acțiune în prezența avocatului și nu au fost constatate alte circumstanțe care ar implica nulitatea și/sau vicierea acțiunilor inculpatului.

16. Colegiul penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinenței și concludenții, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Gonța Ion încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art.27, 145 alin. (2), lit. j) din Codul penal, *tentativă de omor al unei persoane săvârșită prin deosebită*

cruzime.

17. Cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Gonța Ion, instanța de recurs a constatat în baza probelor administrate de acuzatorul de stat acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.27, 145 alin. (2), lit. j) din Codul penal, sentința primei instanțe fiind contestată în această partea recalificării acțiunilor inculpatului. În acest context Colegiul ține să remarce faptul că cauza a fost examinată în ordinea procedurii simplificate, potrivit prevederilor art.364[1] Codul de procedură penală, prin urmare, argumentele recurentului nu pot fi reținute or, examinarea cauzei în ordinea prevederilor art.364[1] Codul de procedură penală presupune, că inculpatul Gonța Ion a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, nefiind solicitate administrarea de noi probe, a solicitat prin cerere scrisă personal examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, pe care le cunoaște şi asupra cărora nu are obiecții, care prin încheierea protocolară a instanței cererea înaintată a fost admisă. Urmează a fi menționat în mod special că inculpatul a recunoscut intenția de a omorî victima, fapt care rezultă din propriile declarații.

18. Pentru a elucida faptul dacă este posibilă aplicarea procedurii simplificate la caz, instanța de judecată a analizat materialele dosarului penal și a constatat că faptele incriminate există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, iar urmărirea penală s-a efectuat fără încălcarea unor drepturi procedurale și fără lezarea libertăților fundamentale ale inculpatului. Totodată, instanța a verificat autenticitatea cererii de judecare a cauzei penale în baza art.364[1] Codul de procedură penală și a stabilit că aceasta a fost înaintată în cunoștință de cauză, cu întrunirea condițiilor cerute, și explicând inculpatului consecințele judecării cauzei în conformitate cu procedura indicată în art.364[1] Codul de procedură penală.

19. Respectiv Colegiul notează că cauza a fost judecată în baza prescripțiilor din art.364[1] alin.(4) Codul de procedură penală, inculpatul declarând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și în asemenea caz, după adoptarea încheierii privind admiterea cererii de judecare în această ordine, părțile pot exercita calea de atac a recursului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate, în vederea contestării circumstanțelor de drept constatate în actul de învinuire (*pct. 30, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364[1] Cod procedură penală de către instanțele judecătorești”*).

20. Conform art.7 alin.(1) Codul penal, *la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârşite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.* Conform art.61 alin.(1)-(2) Codul penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei*

condamnate. Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

21. Conform art.75 alin.(1)–(2) Codul penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiunii i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei*.

22. La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură și obiectiv, toate circumstanțele și datele care caracterizează atât negativ, cât și pozitiv persoana inculpatului și care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei și mărimii pedepsei.

23. Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de recurs ține cont de prevederile art.7, art.61, art.75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

24. Colegiul penal menționează că, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum și de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră

generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

25. Colegiul penal notează că potrivit art.76 și art.77 Codul penal, pentru inculpatul Gonța Ion nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante sau agravante.

26. În lumina acestor prevederi legale, se atestă că în temeiul art.70 alin.(3^1) Codul penal, maximul pedepsei se va reduce până la 10 ani, în privința lui Gonța Ion născut la *****, care la data comiterii faptei 14.12.2024, avea împlinită vârsta de 18 ani. Reieșind din faptul că art.70 alin.(3^1) Codul penal, se referă la o reducere doar la maximul pedepsei, instanța va avea ca referință doar maximul acesteia de 10 ani, dat fiind faptul că ulterior aplicării reducerii în temeiul art.81 alin.(3) Codul penal, minimul acesteia a devenit și maximul, 15 ani.

27. Conform art.80^1 alin.(1) Codul penal*, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.*

28. În prezenta speță, inculpatul Gonța ***** beneficiază și de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod. Astfel, prima instanță corect a stabilit limitele de pedeapsă sub formă de închisoare până la 7 ani și 6 luni, reieșind din prevederile art.80^1 alin.(1) și (2) Codul penal.

29. Prin urmare, instanța de recurs reține că, reeducarea şi corectarea inculpatului Gonța ***** va fi posibilă anume prin executarea pedepsei stabilite de către instanța de fond și anume, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani și 6 luni cu executare în penitenciar de tip închis. Astfel, Colegiul penal consideră că pedeapsa potrivită lui Gonța ***** este proporțională faptei săvârșite şi că aceasta va avea drept scop restabilirea echității sociale, cât şi corectarea celui din urmă.

30. Totodată, potrivit revendicării F-246, Gonța Ion anterior a fost judecat, la materialele dosarului fiind anexate sentințele Judecătoriei Hîncești, sediul Central nr. 1-162/2022 din 30.06.2022 și nr. 1-187/2022 din 15.11.22, în privința lui Gonța Ion *****. Așadar, fiind anterior condamnat, Gonța Ion ***** nu a tras concluziile necesare cu privire la evaluarea comportamentului său și a comis o altă infracțiune. Colegiul penal consideră întemeiate constatările și lucrările primei instanțe care a reținut că în privința lui Gonța Ion, fiind persoană care nu a atins vârsta de 21 de ani, nu poate fi aplicată o pedeapsă mai blândă decât cea prevăzută de lege, deoarece acesta se caracterizează negativ la locul de trai, precum și anterior de mai multe ori a fost sancționat

contravențional (vol. I, f.d. 155, 156).

31. Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de fond a aplicat o pedeapsă echitabilă inculpatului Gonța Ion, neexistând motive temeinice de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate, motiv pentru care Colegiul penal va menține pedeapsa numită de instanța de fond, considerând-o corectă, echitabilă şi aptă de a atinge scopul restabilirii echității sociale, reeducării condamnatului şi prevenirii comiterii a noi infracțiuni.

32. Totodată, sentința urmează a fi menținută fără modificări și în partea cheltuielilor judiciare și a corpurilor delicte, pe motiv că instanța de recurs atestă că constatările și lucrările primei instanțe sunt întemeiate, argumentate și adoptate în corespundere cu legislația în vigoare.

33. Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele incriminate prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. *(Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei).*

34. Concluzionând Colegiul penal conchide că, sentința instanței de fond este legală și întemeiată, pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, motiv pentru care recursul formulat urmează a fi respins cu menținerea în vigoare a sentinței Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-46/25 din 19 mai 2025.

35. În conformitate cu art.447 - art.449 Codul de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul avocatului în interesele inculpatului și se menține fără modificări sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) nr.1-46/25 din 19 mai 2025.

Termenul pedepsei urmează a fi calculat din data de 24 decembrie 2025, cu includerea în acest termen a perioadei de la 23 decembrie 2024 până la 24 decembrie 2025.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător /semnătura/ Spoială Alexandru

judecător /semnătura/ Chiroșca Igor

judecător /semnătura/ Proca Mihail

Copia corespunde originalului,
judecător Spoială Alexandru